

МЕГЪН МАРЧ

МАДАМ
ИЗКУШЕНИЕ

Финал на двулогията МАГНОЛИЯ

Превод от английски език
Десислава Недялкова

У

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Madam Temptness*
Copyright © Meghan March 2020
All rights reserved

Превод Десислава Недялкова
© Егмонт България, 2022
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Милена Александрова
Дизайн на корицата Мира Минкова
Препечат Ваня Димитровска

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2022
Тираж 2000 бр.
ISBN 978-954-27-2835-1

ГЛАВА 1

МАГНОЛИЯ

Преди петнадесет години

Студеният душ на тъмно е адски неприятно нещо, мислех си, докато затварях крана колкото се може по-бързо, за да спра тръпката, разливаща се по кожата ми, преди да успея да стигна до кърпата.

Някъде отдолу се чу думкане и застинах.

Всички момичета си тръгнаха снощи, преди да удари ураганът – когато осъзнахме, че ще останем без работа за поне няколко дни, ако не и повече. Но сега чух шумове, които никога преди не бях чувала в къщата. Вероятно защото ужасяващият вой на ветровете разтърсваше из основи крехките ѝ кости.

*Трябваше да тръгнеш с тях, прошепна Дагодухащия глас в главата ми, който не млъкваше и който аз просто отхвърлих в съзнанието си. Това вече беше *моята къща* и нямаше да позволя нищо да ѝ се случи, пък било то и ураган. Успяхме да го преодолеем, но знаех много добре какво са способни да причинят обирджиите на всяко място по пътя си и картинката съвсем не беше приятна.*

Ослушах се за друг звук, но единственото, което долавях, беше тишина.

Виждаш ли? Просто въображение.

Изсуших се с рекордна скорост, чудейки се защо изобщо изчаках да се стъмни, за да се изкъпя. О, момент. Защото без ток и климатик беше горещо като в ада и цял ден се потях,

докато вече не понасях да мириша на себе си. Все пак *ще* *за-*
помня – вече ще се къпя на дневна светлина.

Излязох от банята само с кърпата, увита около тялото ми, и свещ в ръката. Направих няколко крачки, преди да видя тъмни, неясни силуети, които се качваха нагоре по стълбите.

– Какво, по дяволите, правите тук? Махайте се от къщата ми! – изкрещях и се втурнах към спалнята, където бях оставила пушката с рязана цев.

– Мамка му! Хвани я!

Когато стигнах до вратата на спалнята, се опитах да я затръшна зад себе си, но тя отскочи от някого или нещо, преди да се отвори отново и да удари стената.

Още пет крачки. Още три.

Посегнах към пушката, но някой ме хвана отзад и аз паднах с лице върху пода под голямата тежест на някакъв мъж. Рефлексът ми „бий се или бягай“ се задейства и аз направо полудях, започнах да мятам лакти и да се опитвам да го изритам.

Бях на този свят достатъчно дълго, за да съм наясно, че нищо добро няма да последва, ако не го махна от себе си и не стигна до оръжието си. Мъжете приемаха една жена много по-сериозно, след като тя насочи двуцевка към гърдите им.

Ударих го с лакът в слабините и той изсумтя.

– Проклетата кучка! Ще те накарам да си платиш за това.

Вонята на тежки цигари и отвратително долнокачествено уиски нахлу в носа ми.

О, мамка му! Мамка му! Запази спокойствие и се бори като за последно. Никой няма да ме накара да плащам каквото и да е. Най-малкото някакъв си обирджия.

Продължих да се боря, въртях се и замахвах, молейки се някой от ударите ми да попадне на жизненоважно, уязвимо място, но той хвана косата ми и издърпа главата ми нагоре, преди да блъсне лицето ми в дървения под.

Искри лумнаха в очите ми, а скулата ми пулсираше, сякаш току-що ме бяха ударили с тухла.

По дяволите!

– Пусни ме! Помощ! – започнах да крещя, защото какво друго ми оставаше да направя, след като сякаш тристакилограмова горила се бе лепнала на гърба ми?

– Млъквай, по дяволите!

Той отново хвана мократа коса на тила ми и започна многократно да удря главата ми в пода, докато усетих металния горчив вкус на кръв в устата си.

Мамка му! Мамка му! Мамка му!

Крясците ми секнаха и думите спряха да излизат от гърлото ми. Връзката между мозъка и тялото ми беше прекъсната, точно като изключените телефонни линии след урагана.

Запази. Съзнание. Остани. Жива.

Не биваше да припадам. В безсъзнание щях да остана беззащитна, а аз бях всичко друго, но не и беззащитна. Аз бях боец. Бях воин. Отказвах да съм нечия жертва.

Главата ми се килна, когато мъжът ме обърна и хавлиената ми кърпа се свлече, излагайки голото ми тяло на пътния, влажен въздух. В мрака не можех да видя лицето му, но го усещах... *навсякъде.*

– Махни се от мен! – Писъците ми този път не бяха толкова силни, но се опитвах.

– Млъкни, шибана кучко. Мили боже! Всички на шест пресечки сигурно чува виковете ѝ.

Беше другият мъж, чиито очертания едва се виждаха в коридора. Разбира се, очите ми бяха пълни с кръв, така че беше почти невъзможно да различа нещо в тъмнината.

Отвратителна, груба ръка покри устата ми и не ми оставаше нищо, освен да направя това, което всяка умна жена би сторила на мое място – ухапах го силно.

Той веднага дръпна ръката си назад.

– Мамка му! Кучката ме ухапа!

Другият му юмрук замахна и се стовари в скулата ми, вече разбита от пода. Отново поток от искри изригна в главата ми и почти щях да изгубя съзнание.

Остани будна. Остани жива.

Докато водех битка със себе си, главорезът скочи на крака и болката избухна в ребрата ми, когато той стовари твърдия си ботуш в голото ми тяло. Дробовете ми замряха, щом ритникът изкара всичкия въздух от тях и болката от всяка част на тялото ми започна да се слива в масивно пулсиране.

– Виждаш ли колко ти харесва това, курво.

Когато започнах да се измъквам на лакти от мястото, където той стоеше, болезнена мисъл се прокрадна в съзнанието ми. *Няма да ми се размине.*

Той се приближи към пребитото ми тяло, ръцете му се протегнаха като призрочни послеобрази в мрака.

– Ще се позабавлявам малко с теб, преди да тръгнем.

Ушите ми кънтяха от удрящия пулс на агония.

– Побързай. Нямаме цялата шибана нощ – рече другият, сякаш имаше да прави далеч по-интересни неща, отколкото да ме изнасили и убие.

– Млъквай. Не бързаме – отвърна главорезът с грубите ръце, докато пръстите му ощипаха кожата на горната част на ръката ми.

– Тогава ще е най-добре да споделиш удоволствието.

При тези думи започнах да се боря десетократно по-ожесточено. Нямах никакво намерение да ставам жертва на някаква си банда тази вечер. Изобщо не, по дяволите.

– Твоят ред ще дойде, след като аз приключа с нея. Мина доста време, откакто за последно чуках кучка с толкова жар.

Изритах го, уцелвайки го в крака, а другият се засмя.

– Вържи я. Тя вероятно ще те убие, ако не го направиш.

Чудовището по-близо до мен взе нещо от другото, преди от пода да ме хвърли на леглото, сякаш изобщо не тежах.

Притисна уста към ухото ми и горещият му дъх накара червата ми да се свият.

– Ще ти се иска да си била мила с мен, мръснице. Просто трябваше да разтвориш краката си. Сега ще те накарам да си платиш за грешката, по дяволите.

– Махни се от мен – изръмжах аз, опитвайки да се претърколя, с което щях да се озова в обхвата на пушката от другата страна на леглото.

– Никакъв шибан шанс.

И той се озова върху мен, прикова ме и притисна ръцете ми върху главата ми. Тогава чух раздиращия звук на тиксо.

– Не!

Първото парче мина през устата ми, докато крещях и се борех изпод него. Масивното му тяло ме бе притиснало, когато откъсна друго парче и с него прилепи китките ми заедно. С третото парче ме привърза за леглото.

Извиках, но тиксотото заглуши звука, така че нямаше начин някой извън къщата да ме чуе.

Веднага щом приключи, мъжът се плъзна по голото ми тяло, потърквайки кожата на краката ми, докато закрепил тиксо десния ми глезен. Опитах се да ритна с левия, но той го заклеши под коляното си и ме направи безпомощна.

– Неееее! – изкрещях, но дори и аз едва чувах гласа си заради съкрушителния шум в главата ми.

Той се засмя, докато залепваше единия ми крак, а след това и другия за рамката на леглото.

– *Майната ти!* – изкрещях, но онзи не можеше да ме разбере през лентата.

Бях вързана като шибан жертвен агнец на олтара, а той се засмя и звукът накара кожата ми да настръхне цялата, сантиметър по сантиметър.

По дяволите! Как не успях поне да се облека? Мили боже!

Сълзите ми потекоха, въпреки че мразех да плача. Нямаше никаква полза от тях и със сигурност нямаше да ми помогнат.

Не беше никаква загадка какво предстои.

Нещо, за което се заклех, че никога няма да позволя да се случи отново. Само през трупа ми, казах си тогава – за което в конкретния случай не беше нужно кой знае какво въображение. Бях пребита, вързана и беззащитна.

Мога да го преживея. Ще оцелея. Единственото, което трябва да направя, е да оцелея. Не спирах да си го повтарям... и тогава нещо проблесна в мрака.

Нож.

Не.

Мамка му!

Не!

– След като приключим с теб, ще те накарам да си платиш за онзи лакът в слабините ми. Чуваш ли ме, мръснице? Така че най-добре е да се отнасяш с нас много мило или ще те разпоря.

В гърлото ми се надигна жлъчка и едва не се задавих от тиксото върху устата ми.

– Да, ще ти хареса. Вероятно вече си мокра за мен и ме очакваш. Курва като теб сигурно просто върви насам-натам и пуска влагата да капе в очакване някой член да я докопа.

Исках да затворя очи, но от това едва ли щеше да стане по-добре. Ако не друго, щеше да стане по-зле, защото нямаше да разбере кога ще свърши в мен.

Чух подрънкване. Коланът му.

По дяволите! Просто оцелей, Магс. Можеш да оцелееш.

Ако решат да не ме убият, това щеше да е достатъчно.

Следващият звук беше бавното, подигравателно съскане на ципа му.

Студена пот изби и обля тялото ми, защото не можех да направя нищо. Зависех изцяло от тяхната милост, неговата и на собственика на втория глас, идващ откъм вратата.

Моля те, господи! Не се обръщам често към теб с молба за помощ, но в момента със сигурност бих се възползвала от някакво чудо. Моля те! Моля те! Моля те! Не ме карай да понеса всичко това. Навярно ще ме пречупи.

После се разнесе звукът от падащите на пода дънки и точно в този момент се усъмних дали Бог или който и да е изобщо е в състояние да ме спаси. Такива спасения не се случват на момичета като мен. За нас са предназначени лошите не-

ща и трябваше да се научим как да оцеляваме от тях.

Няма да ми е за първи път да ме изнасят. Мисълта обаче изобщо не ме утешаваше. Ама никак. Но все пак ми напомни, че животът след подобно нещо не е невъзможен. Просто трябваше да го преживея.

– Сега ще се надърви за теб.

Той изсумтя и дори не исках да си мисля или да си го представям как стои там с члена си в ръка. Молах се да не успее да го вдигне. Може би щеше да му се окаже мек. Адски се надявах да има проблеми с кръвното налягане и да не може да му стане твърд, дори и Мерилин Монро да му духа.

– О, ще ти го начукам толкова хубаво!

Чудовищата нямаха проблеми да го надървят. Те изпитваха удоволствие от насилието. Злото ги опияняваше. Силата им нарастваше само при мисълта, че ще отнемат твоята.

След това се чу тупване, но бях вързана толкова здраво, че ушите ми бяха наполовина притиснати и не можах да разбера откъде идва звукът.

Не беше плод на моето въображение, защото можех да различа как тялото на мъжа се завърта назад.

– Ърни? Добре ли си? – Когато Ърни не отговори, горилата спря за няколко секунди, преди да извика отново. – Ърни! Къде си, по дяволите?

И тогава го видях. Още една фигура в мрака. Този беше по-висок и изпълваше цялата врата, когато влезе в стаята.

– Мамка му, защо не ми отговори?

Някакво фенерче светна и почти ме заслепи. Чудовището също притвори очи.

– Защото не съм Ърни, тъп шибаняк.

Моят нападател се хвърли към светлината, но внезапно тя изчезна и единственото, което чух, беше борба.

Молах се на Бог този, който светна с фенерчето, буквално да се окаже моята светлина в тъмнината. Изкрещях под тиксотото, чувствах гърлото си сухо и напукано отвътре и се молах да е чул вика ми, за който Ърни спомена, че бил достатъчно

силен да се чуе на шест пресечки.

Моля те, господи! Моля те, кажи ми, че ти си изпратил този мъж.

Бог не ми отговори. Никога не го е правил. Което означаваше, че ще трябва да изчакам, за да видя кой ще оцелее и дали ще е мъжът с фенерчето. Надявах се, че той не е тук, за да направи нещо още по-лошо.

Нямах представа колко дълго продължи боричкането на пода, но ми се стори, че беше цяла вечност. Докато най-накрая... спря.

Не смеех да гъкна, ужасена, че този с киселия дъх ще се изправи и отново ще се заеме да вдига члена си, за да ме изнасили. Но фенерчето отново светна.

– Добре ли си?

Цялото ми тяло се отпусна и сълзи потекоха от очите ми. Светлината се движеше заедно с него, когато той се приближи към леглото, но този път фенерчето не светеше в лицето ми и не ме заслепяваше.

Промърморих нещо под тиксото, а той метна края на одеялото върху голото ми тяло.

Благодаря ти, господи! Благодаря ти много! Той нямаше да ме покрие, ако възнамеряваше да ме изнасили, нали?

– Сега ще те заболи доста. Но не мога да направя нищо друго. Разбираш, нали?

Кимнах и той наклони фенерчето, за да вижда какво прави. Върховете на пръстите му докоснаха кожата ми, но вместо да се отдръпна, аз не усетих никакъв страх.

Чувствах се спасена. Все едно съм била помилвана от сигурна смърт. Сякаш съм се измъкнала от дълбините на самия ад.

– Добре. Едно, две... – И той дръпна рязко.

– *Мамка му!* – изкрещях аз. – Мили боже, това пари.

Гласът му беше по-дълбок от Мисисипи, но гладък като току-що изсъхнал сатен.

– Сега ще ти донеса студена кърпа. Освен ако нямаш лед,

който все още не се е разтопил.

Изобщо не ми пукаше за парещата болка по лицето ми и поклатих глава.

– Отвържи ме. Моля те, просто ме отвържи.

И двамата го чухме – отчаянието, прикрито зад думите ми.

– Добре. Ще го направя. Дай ми само секунда.

Той бръкна в джоба си, извади нож и с машинално движение го прокара по корема ми.

Сигурно забеляза, че се отдръпнах, защото спря с ножа в ръка.

– Хей, всичко е наред. Просто ще те освободя. Няма да те нараня. Как се казваш всъщност?

– Магнолия – отговорих аз, насилвайки се да се успокоя.

– Аз съм Моузес. И жени, които не проявяват никакво желание, изобщо не са по вкуса ми, така че няма от какво да се притесняваш в момента, ясно?

Преглътнах, но устата ми беше суха.

– Добре.

Той преряза тиксото на китките ми, а аз ги издърпах и ги притиснах към гърдите си веднага щом ги усетих свободни. Като държеше внимателно фенерчето при краката ми, мъжът внимателно разряза лентата, стягаща глезените ми. Веднага след като се освободих, се търкулнах от леглото и се пресегнах за пушката.

– Хей! Хей! Какво правиш сега? – Той вдигна ръце във въздуха, но все още стискаше ножа си в едната. – Просто ти помогнах. Не съм тук, за да те нараня. Така че, по дяволите, не стреляй по мен, Магнолия.

Бях направо бясна и изобщо не беше подходящият момент да го прикривам. А и нямах сили.

– Какво правиш тук?

– Търсех стар приятел на семейството от другата страна на улицата, но къщата беше празна. Чух те да крещиш. Реших, че трябва да проверя какво става. Опитах се да попи-

там първия тип какво става, но той вместо да говори, реши да ме убие.

Преглътнах буцата в гърлото си.

– Ърни.

– Да, Ърни. Познаваше ли го?

Поклатих глава, но тъй като мъжът не светеше с фенерчето директно в лицето ми, вероятно не успя да ме види.

– Не. Не познавам нито един от двамата, нямам представа откъде са дошли или защо са били тук, но...

– Добре. Просто... свали оръжието. Както ти казах, жени, които не проявяват никакво желание, изобщо не са по моя вкус. – Лъчът на фенерчето се премести към рамото му. – Улучил ли ме е? Защото това адски гори.

Тогава видях кръв да капе по ръката му и отпуснах дулото на пушката.

– Да. Улучил те е.

Лъчът светлина отново се насочи към мен.

– Изглежда, че и теб те е улучил. Лицето ти е тотално потрошено. Какво ще кажеш да си помогнем взаимно и да си окажем един на друг първа помощ, докато измислим къде, по дяволите, да отидеш, за да не се повтори това?

– Да отида? – Погледнах го гневно, сякаш беше луд. – Никъде няма да ходя.

Той се приближи към мен и въпреки че не насочих пушката отново в лицето му, я държах наблизко.

– Наистина ли искаш да останеш тук? Защото тези двама задници може да не са единствените, които щъкат наоколо с цел да плякосат каквото им падне. Този град е абсолютна лудница в момента. Никога не съм го виждал така преди.

Беше прав. За мен не беше безопасно да съм тук сама. Но останах, защото къщата беше всичко, което имах. Ако нещо се случеше с нея, нямаше да притежавам нищо и накрая отново щях да се окажа на улицата да си изкарвам хляба. Това беше нещо, което на всяка цена трябваше да предотвратя.

– Не мога да напусна къщата. Трябва да я защита. Тя е

всичко, което имам.

Той приклекна пред мен.

– По дяволите! Не ми харесва особено идеята да си сама тук, лесна мишена за следващите Ърни и приятели, които ще дойдат, и... – Той замълча, но не беше и нужно да чувам края на изречението.

Повече нямаше да съм толкова уязвима. Никога вече.

– Ще държа оръжието подръка. Ще отворя дупка във всеки, който реши да прекрачи прага на тази къща неканен.

– Защо не започнеш, като си облечеш някакви дрехи? Ще е много подходящо начало.

Не приемах заповеди, нито дори предложения от никого. Но този човек буквално ме измъкна от почти сигурна смърт. И защо?

– Кой... кой си ти? Какво правиш тук? Нека видя лицето ти.

Той наклони фенерчето, така че лъчът освети най-красивото мъжко лице, което някога бях виждала. Изваяно и ъгловато. Кожа с топъл цвят. И зелени очи, които светеха като скъпоценни камъни.

– Както казах, аз съм Моузес. И очевидно Бог ме е изпратил тук, за да те спася.

ЗА АВТОРКАТА

Преходът от корпоративен адвокат до автор на романтични книги е „скок във вярата“, за който авторката на бестселъри, според *New York Times*, *Wall Street Journal* и *USA Today*, Мегън Марч едва ли някога ще съжалява. С повече от тридесет публикувани заглавия, преведени на почти дванайсет езика, тя е продала милиони книги на любителите на романтиката по целия свят. Номад по душа, днес Мегън може да бъде открита в горите в северозападната част на Тихия океан да „живее щастливо до края на дните си“ с истинския главен герой в живота ѝ.

Тя ще се радва да чуе отзивите ви.

Можете да се свържете с нея на:

www.meghanmarch.com.